Pfungst — for tyske Øren, naar vi hører, at i saa Tilfælde bliver begge Ægtefællers Navn nævnet, hvis Ejeren skal angives. Fielding spurgte f. Eks.: „Hvem tilhører denne Hane?" Svaret lød: „Maung Hau (Mandens Navn) og Ma Schwe" (Hustruens Navn). Ogsaa alle Akter, Købekontrakter, Overenskomster o. lign. undertegnes af dem begge. Loven sikrer Hustruens Stilling absolut; for den er og bliver hun alene Herre over alt, hvad hun ejer.

Fielding siger: „Hos os i Europa betyder Ægteskabet for en ung Pige et Brud med gamle Forhold, Begyndelsen til et nyt Liv, nye Pligter, nyt Ansvar. Hun gaar ind i en ny, forunderlig Verden, idet hun bytter den ene Afhængighed med den anden: Faderens Beskyttelse med Ægtefællens. Hun har endog mistet sit eget Navn og er nu kun sin Mands Hustru. I Birma er Forholdet et fuldstændig andet. Her er hun ogsaa som Hustru stadig sig selv, sin egen Herre og kun en ligeberettiget Livsledsagerinde".

Den Uafhængighed, Kvinden i Birma har vidst at bevare, er endnu interessantere, naar man betænker, at Manu's Lovbog, der er saa højt anset i det øvrige Indien, er overordentlig reaktionær i sin Betragtning af Kvinden. Manu siger: „Der gives syv Slags Kvinder: en Kvinde kan være som en Tyv, en Fjende, en Hersker, en Veninde, en Søster, en Moder, en Slavinde. De fire sidste Slags Kvinder er gode, men Slavinden er bedst, og hun besidder følgende Egenskaber: Hun tilvifter Manden Kølighed og kærtegner ham, indtil han sover ind; hun bliver siddende paa den Seng, hvor han hviler, og vaager ængstelig over, at intet forstyrrer ham. Enhver Støj bør indjage hende Frygt. Myggens Summen skal lyde for hende som Basunstød, og naar der falder et Blad ned udenfor, skal det drøne for hendes Øren som et Tordenskrald. Selv det Aandedrag, der gaar over hendes Læber, skal hun nøje passe paa, for at det ikke skal vække ham, som hun frygter. Hun bør ikke glemme, at han vil have adskillige Ønsker, naar han vaagner. Hun skal omhyggeligt sørge for, at Badet er beredt, saaledes som han er vant til at faa det, at hans Klæder er ham behagelige, at hans Maaltid smager ham. Frygten for hans Vrede bør altid svære over hende".

Hertil bemærker Fielding: Jeg tror, at en birmesisk Pige vilde le højt af denne Skildring af en ideel Hustru. Hun vilde sige, at baade Manden og Hustruen maatte være nogle meget beklagelige Skabninger, dersom Hustruen altid var nødt til at leve i Angst for sin Mands Vrede. Det er Kærlighed og Ærbødighed — ikke Frygt, der skal herske i Huslivet. En Pige gifter sig aldeles ikke for at blive sin Mands Slavinde. Hun giver efter, hvor hun indser, at Manden forstaar sig bedre paa Sagerne, men hun gaar sine egne Veje paa de Omraader, der hører ind under hende.

Ogsaa med Hensyn til Skilsmisse er den birmesiske Lov usædvanlig liberal. Ethvert Ægteskab kan uden videre hæves. Ægtefællerne møder for Landsbyens ældste og forlanger Skilsmisse; derpaa opsættes et Dokument desangaaende, og de er fri. Enhver af dem beholder sin Formue; hvad de sammen har erhvervet, deles i to lige Dele, men den Part, der har forlangt Skilsmissen, mister rigtignok Hjemmet; dog bliver ofte denne Bestemmelse omgaaet, hvis Huset ikke er fælles Eje. Religionen har ligesaa lidt med Skilsmissen at gøre, som med Ægteskabet; begge Dele er i Birma rent verdslige Ting, og bliver derfor ogsaa behandlet som Handels-Associationer hos os.

Forfatteren fastslaar nu den Kendsgerning, at skønt det er saa let at erholde Skilsmisse, forekommer Skilsmisse næsten aldrig, og han fortsætter: „I Landsbyerne og mellem de bedre stillede Birmaner af alle Klasser er Skilsmisse en stor Sjældenhed. Den eneste Klasse, hos hvem Skilsmisse hyppigt forekommer, er det ikke ganske ulastelige Paahæng, der slutter sig til vor Administration som Skrivere etc. Om dem er der kun lidt godt at sige. Det er forfærdende at se, hvor demoraliserende vi Europæere virker paa alle Folkeslag, der kommer i Berøring med os. Det at høre med til vor Administration er allerede nok til at ødelægge en Mands Rygte".

Fielding fastslaar udtrykkeligt, at den Lethed, hvormed Skilsmissen erholdes, bringer Ægtefællerne til at vise hinanden den største Hensynsfuldhed. Grunden til denne Hensynsfuldhed søger Forf i, at Ægteskabet ikke er en Lænke, det er vanskelig at befri sig for, men hviler paa fri Menneskers frie Overenskomst.

Ved *Anna Brosbøll.*

Københavnskredsens

Medlemmers Opmærksomhed henledes paa det offentlige Møde i K. F. U. M.'s Festsal Mandag den 11. November d. A. Kl. 8. — Se Annoncebladet.

Indholdsfortegnelse:

Helene Berg: Sammenslutning. — Martha Ottosen: Fra Rigsdagen. — Johanne Lund Jakobsen og Fredrik Bajer: De kommunale Hjælpekasser. — Sofie Voss: Fru Thomasine Lie. — „Kvinden og Samfundet". — Nye Kredse. — Louise Neergaard: Arbejdskaar for Kvinder i Samarbejde med Mænd. IV. Kvinder ved Handelen. — Anna Brosbøll: Kvindens Stilling i Birma.

Redaktør: cand. phil. *Helene Berg.*
Mich. Jensens Bogtrykkeri, Gasværksvej 9, Kbhvn B.